

Manises, 2009, está ahora judicializado; o Elche-Crevillent, 2010. Y así lo señalaba en diciembre de 2015 el informe de fiscalización del año 2014 de la Sindicatura de Cuentas. Había, por tanto, 26 liquidaciones pendientes, con esos más de trescientos millones a recuperar por las arcas públicas.

Así que, como ve, señor Subías, estamos recuperando el dinero de los valencianos y estamos poniendo las cuentas en orden.

Además, el informe de la intervención destaca irregularidades, como contratos elaborados sin cálculos previos; no estaba motivado el importe de la cápita en perjuicio del interés público; la dejación de funciones de control que ha habido por parte de la administración sobre las concesiones, por ejemplo, al no supervisar las inversiones, como hacía el anterior gobierno del Partido Popular; o malas prácticas, como la toma de acuerdos entre administración y concesiones en órganos no competentes, como en las comisiones mixtas sobre las liquidaciones, como, por ejemplo, cuando decidieron que los tratamientos de la hepatitis C los dejaban de pagar.

Pues, a todo esto, nos hemos venido refiriendo, en la oposición y también en el gobierno, cuando hablamos de opacidad del modelo o la falta de controles o, incluso, la connivencia con la anterior administración con la empresa adjudicataria, por falta de fiscalización de su actividad.

En el informe hay muchas frases literales que hablan de que no constan incorporados a los expedientes, que no queda motivado ni justificado, que es insuficiente la regulación, que se incurre en términos contradictorios... Desde luego, su lectura pone, a veces, los pelos de punta.

Pero, frente a esa situación que hemos heredado del Partido Popular, lo que hicimos este nuevo equipo en la conselleria fue, en primer lugar, crear la dirección general de alta inspección, encargada de coordinar la supervisión de las concesiones. Hemos aumentado los controles que se hacían en las concesiones. Y, por ejemplo, se han puesto de manifiesto prácticas de doble facturación a la administración en urgencias. Se han establecido las comisiones mixtas en órganos reales de seguimiento de contrato y correcto cumplimiento de las obligaciones, algo que no gusta a las concesiones que boicotean esa celebración de reuniones...

(Ocupa la presidència la vicepresidenta primera, senyora Carmen Martínez Ramírez)

La senyora vicepresidenta primera:

Consellera...

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

...y se ha exigido el control de las inversiones.

Así seguiremos hasta final de legislatura.

Gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, consellera.

Passem a la pregunta número 1.095, que formula la diputada Mònica Álvaro, del Grup Parlamentari Compromís, a la vicepresidenta i consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives.

Senyora Álvaro, quan vullga.

La senyora Álvaro Cerezo:

Moltes gràcies, vicepresidenta.

Nou mil places. Ni mil, ni dos mil, ni tres mil; nou mil places deia el senyor Blasco –que en Picassent es guarde– que anaven a tindre amb el pla 9.000, el que acabaria sent després el model Cotino, perquè tots els presents ens entenguen. Nou mil places que anaven a traure la Comunitat Valenciana del *vagón de cola*. Estos del Partit Popular sí que en sabien de fer anuncis.

Però, al remat, res, senyories. El senyor Blasco marxaria de la conselleria sense que cap de les residències que anaven a construir-se en dotze mesos estiguera feta. La que era la joia de la corona del Consell finalment fou la vergonya major del regne. Ni una plaça va poder omplir el senyor Blasco, de les nou mil que havia promés. Així les coses, el senyor Blasco es va dedicar a altres negocis més lucratiu, com després s'ha vist en els jutjats.

I arriba a conselleria que algú definitivament li donaria un gran estímul i un gran impuls al pla 9.000, al pla de les nou mil places: el senyor Cotino. Este president i exconseller de moltes coses sí que va saber aprofitar el pla 9.000, i tant que va saber aprofitar el pla 9.000. Sota el seu mandat, les empreses concessionàries, i en especial una, en la qual estaven el seu germà i el seu nebot com a gran part de l'accionariat, eclosionaren.

Si ve és cert que les adjudicacions es feren durant l'època del senyor Blasco, sí que fou durant l'època Cotino quan, des de conselleria, es saltaren els plec de condicions, no sancionant cap de les empreses que va incomplir el contracte, deixaren de recórrer les sentències judicials que els eren favorables simplement a una empresa en exclusiva, a l'empresa familiar, i els procediments i els adjudicats de les places es feien a pressa i corrent i sempre sota una mateixa figura (*inintel·ligible*) ..., el negociat sense publicitat, totes les voltes que fera falta. Hi haguera o no hi haguera crèdit, esta figura, negociat sense publicitat, se feia per a adjudicar places.

Fins i tot, i en temps de crisi, el FLA es destinaria primer per a pagar el deute amb les residències del model Cotino que no pas amb les persones.

I així arribem a les més de cinc mil places, molt lluny de les nou mil del pla original, això sí, trobant-se que la majoria estaven en mans d'empreses, quan no amigues, sí de familiars dels qui llavors estaven al Consell.

Com seria de gros l'assumpte, que tots els membres d'esta cambra hem pogut llegir les declaracions del senyor Blasco

quan diu, des de presó, que «han constituido mi modelo». Segons Cotino, ell ja estava fora del negoci familiar, extrem que esta diputada mai ha pogut esclarir, perquè la declaració de béns del senyor Cotino, la que obra en poder de la conselleria, no està completa. Falta la darrera declaració de béns i, en el seu lloc, solament n'hi ha una nota signada pel mateix Cotino en què diu, «a fi de esmenar errors, per motius de seguretat, m'emporte la declaració», però mai la va tornar.

Tot i així, el senyor Cotino i els exsocs del senyor Cotino dirien en seu judicial i també en els jutjats que havien finançat irregularment el Partit Popular.

I de aquellos polvos, estos lodos, senyora vicepresidenta. De les nou mil places, que se n'anaren a cinc mil i poques, i més de la mitat, el segon terç, com vosté sap i vosté ha patit, declarades il·legals pel Tribunal Superior de Justícia.

Vosté se va comprometre a traure aquestes noves places amb nous criteris i esperem que també a adjudicar-les d'una forma legal...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Álvaro,...

La senyora Álvaro Cerezo:

...Per això, senyora vicepresidenta, nosaltres sí que voldríem preguntar-li...

La senyora vicepresidenta primera:

...la pregunta, per favor.

La senyora Álvaro Cerezo:

...ja que..., ahí davant...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyora Álvaro, ha d'acabar ja.

La senyora Álvaro Cerezo:

...Mosatros sí que voldríem preguntar-li com es troba actualment l'assignació d'estes 3.300 places residencials per a persones majors, que a nosaltres ens preocupen i molt.

Moltíssimes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora Álvaro.

Senyora vicepresidenta, quan vullga.

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

Gràcies, senyora presidenta.

Bona vesprada, senyories.

Gràcies, senyora Álvaro, per la seua pregunta.

Miren, amb este Consell s'ha acabat l'opacitat i s'ha acabat el clientelisme en la contractació de La Generalitat, eixe que vosté estava descrivint al formular la pregunta. Els serveis socials van resultar molt castigats, mentre se feien este tipus d'actuacions que vosté ha descrit, per la falta de transparència de la gestió, l'enriquiment personal d'algunes quantes persones, en connivència amb destacats membres del govern antic, que vosté ha nomenat.

Com bé sap vosté, la prioritat del botànic és, precisament, rescatar persones a través del servei públic. Com menys mercantilitzat siga un servei, millor política social, al nostre entendre, perquè els diners del benefici empresarial preferim que es dediquen a benefici social. Per això, si l'administració no pot fer-se càrrec de la prestació d'un determinat servei, la següent opció és comptar amb les entitats sense ànim de lucre, que fan un treball també social especialitzat i compromés. I, si aixina no se cobriren les necessitats, aleshores ja acudim a les empreses mercantils, com és este cas, però sempre com a últim recurs.

En este cas, cal garantir, quan acudim al privat, lucratiu, cal garantir que competisquen de manera neta, transparent, pels contractes públics, sense favoritismes ni informació privilegiada, i que presten els serveis a un preu adequat i en unes condicions dignes per a les persones que van a treballar allí i, sobretot, per a les persones usuàries.

En este cas, el model de residències de persones majors significava canviar de model de contractacions blindades, posat en marxa primer per Blasco i, després..., en fi, rematat per Cotino, fent-ho, en este cas, transparent, en pública concurrència, entre altres coses perquè la sentència del Tribunal Superior de Justícia, de febrer de 2016, va declarar il·legal l'aplicació d'este model al segon i tercer terç de l'accessibilitat.

Per això, el 12 de novembre de 2016 es va publicar en el *Diari Oficial de la Unió Europea* l'anunci de licitació de l'expedient de contractació del servei de posada a disposició de la vicepresidència i Conselleria d'Igualtat i Polítiques Inclusives de 3.300 places en centres residencials per a persones majors, a la Comunitat Valenciana, per un import de vora cent huitanta-nou milions d'euros, per a un període d'execució màxim de tres anys des de la seua formalització.

Es tracta d'un procediment estrictament tècnic, senyora Álvaro, sense cap intervenció política. En este cas s'ha dilatat en el temps, s'ha dilatat, per la seua complexitat. Estem parlant de 3.300 places, distribuïdes en 13 lots. I, com ara este sistema no està trucat, ja no és per als amics, doncs, no va tan ràpid com

anava abans, en els procediments negociats sense publicitat, perquè s'han presentat moltes empreses a la licitació. Un total de 45 han presentat oferta, perquè ara saben que no està trucat, que no és per als amics; i, a més, moltes d'estes empreses no tenen experiència suficient en este tipus de procediments de contractació pública, perquè abans estaven vetades per a este tipus de servicis i, aleshores, s'han hagut de demanar informes, hi han hagut molts errors, s'han hagut de fer esmenes, s'ha hagut d'esperar a la resolució d'alguns recursos del tribunal administratiu central que suspén el procediment, etcètera.

No obstant, la mesa de contractació no ha deixat de reunir-se, fins i tot en el mes d'agost. I li dic com està ara la situació.

Estat actual dels lots. Set dels lots, l'1, el 5, el 8, el 10, l'11, el 12 i el 13, tenen contracte adjudicat i en vigor des de l'1 de novembre. La setmana passada han estat adjudicats els lots 4, 7 i 9, el 14 de novembre, que, si no n'hi han recursos, en els quinze dies hàbils posteriors se firmarà el contracte. Els últimes tres lots, el 2, el 3 i el 6, estan en fase d'intervenció prèvia a l'adjudicació que es preveu que es podrà realitzar en el mes de desembre.

En resum, de les 2.158 places que se quedaren en situació d'il·legalitat després de la sentència, després d'estes adjudicacions només en quedaran 15. Anem a fer unes adjudicacions que posaran en legalitat totes estes places,...

La senyora vicepresidenta primera:

Vicepresidenta...

La senyora consellera d'Igualtat i Polítiques Inclusives:

...-acabe- regularitzarem les persones que s'havien quedat en situació d'alegalitat i arribarem a les 2.836 places, perquè no s'han presentat ofertes suficients per a cobrir les 3.300.

Moltíssimes gràcies, senyora Álvaro. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyora vicepresidenta.

Passem ara a la pregunta 1.074, que formula la diputada Llum Quiñonero, del Grup Parlamentari Podemos-Podem, també a la vicepresidenta del govern.

Senyora Quiñonero, si és tan amable de polsar el micròfon, per favor.

Quan vullga.

Cuando quiera.

La senyora Quiñonero Hernández:

Sí.

Buenas tardes, vicepresidenta.

Buenas tardes a todos.

La residencia de mayores de Torre vieja funciona desde hace más de cuarenta años en la ciudad. Nació como un hotel residencia para trabajadores de una institución llamada «de ahorro y previsión», vinculada a proyectos de la dictadura, y pasó a residencia de mayores sin apenas adaptar su entorno –salas, habitaciones, pasillos, entradas–, y así ha seguido hasta el presente, desde que pasó a manos de La Generalitat, en 1987.

Hace unas semanas estuve allí y vi la precariedad de las instalaciones. Los muebles antiguos del hotel que nunca sirvieron para nada siguen vacíos en algunos de los salones. Una barra de bar en un pasillo que nunca se convirtió en otra cosa. Pasos y zonas adaptadas chapucemente para personas de movilidad limitada que son la mayoría.

Este antiguo hotel hasta tiene un jardín al que la mayoría de los residentes no pueden acceder por las dificultades de acceso que tiene y porque la capacidad de los trabajadores y de los auxiliares no da para ayudarles a salir al jardín. Así que una parte de ellos no pueden hacerlo.

Es la única residencia pública en Torre vieja, mientras en la ciudad y en toda la comarca de la Vega Baja crecieron como setas durante décadas residencias privadas, y se abandonaba el cuidado de lo público, de la residencia de mayores de Torre vieja y de cualquier otra que jamás se proyectó.

Tuve una entrevista con el director de allí hace unas semanas, Antonio Dols Martínez, que lleva en esa residencia veintisiete años. El abandono de la atención de la residencia durante décadas ha llevado a una situación de extrema gravedad que hay que afrontar. Hablé con las trabajadoras, con la dirección, con algunas de las personas residentes.

La lista de problemas es amplia: falta de personal auxiliar. La tarea es dura, para una plantilla en gran medida envejecida que hace un trabajo físico potente y excelente, y sobre quienes recae el peso fundamental del cuidado de tantas personas que mañana podemos ser nosotros. Carecen de médicos desde enero, porque no se cubren las plazas o se cubren por breve plazo de tiempo.

Los médicos de sanidad cobran el doble y se les atiende a través del SAMU o del ambulatorio próximo. Faltan recursos para algunos residentes completamente dependientes, que necesitan asistencia respiratoria y aspiradores que no tenían cuando les visité. La bolsa de trabajo que sule puestos temporales no se ha convocado desde 2007 y es obsoleta.

Desde hace diez años está cerrada una planta y sus 23 habitaciones, y no se ocupan las habitaciones que se van quedando libres. El centro no parece reunir las condiciones de evacuación que se requeriría.

¿Cuál es el plan, señora Oltra? Allí hay 127 personas que se bastan por sí mismas y 109 personas dependientes, estos son mis últimos datos. Gentes autónomas que tienen vínculos en la ciudad y otras que arrastran problemas sociales o con patologías graves, que no tienen recursos para atender. Pero las soluciones no han llegado.